

forudsætninger for regionplanens arealanvendelsesbestemmelser.

Lovforslaget adskiller sig bl. a. herved fra den i forslag til lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet (F. 88) foreslåede ordning, hvorefter regionplanen for hovedstadsområdet også skal indeholde hovedretningslinier for den mest betydende del af sektorplanlægningen samt en bindende tidsfølgeplan. Dette udvidede indhold af regionplanen for hovedstadsområdet har sammenhæng med, at der som led i hovedstadsreformen foreslås etableret en særlig fond, der efter det fælles hovedstadsorgans (storamtsrådets eller hovedstadsrådets) bestemmelse skal kunne yde økonomisk støtte til kommunernes anlægsvirksomhed, herunder til arealerhvervelser.

Under forberedelsen af lovforslaget om lands- og regionplanlægning har det været drøftet med de kommunale organisationer, om regionplanlægningen uden for hovedstadsområdet burde have et tilsvarende indhold som i hovedstadsområdet. Regeringen har imidlertid efterkommet de kommunale organisationers samstemmende opfattelse af, at dette ikke burde være tilfældet. Der er derfor ikke til regionplanlægningen uden for hovedstadsområdet knyttet nogen adgang for amtsrådene til at yde økonomisk støtte til kommunerne til regionplanens virkeliggørelse, bl. a. ved arealerhvervelser.

På den beskrevne baggrund er det ikke muligt at drage den konsekvens af de kommende lovbestemmelser om regionplanlægning (uden for hovedstadsområdet), at amtsrådene bør kunne stille midler til rådighed for arealkøb.

Spørgsmål 5:

Kan ministeren sandsynliggøre, at det er den hidtil gældende bestemmelse om, at renten skal svare til markedsrenten, der har medført, at loven ikke er blevet udnyttet fuldt ud?

Svar:

Renten af fondens udlån fastsættes således, at den svarer til det på udlånstidspunktet udregnede ugentlige fondsbørsgennemsnit for den effektive rente af almindelige realkreditobligationer, hvilket er den højeste rente, der kan godkendes ved kommunale

lånoptagelser. Da lånevilkårene i øvrigt — bortset fra muligheden for to års renteafdragshenstand — ikke indeholder nogen form for subvention, kan det ikke anses for udelukket, at kommunerne i visse tilfælde kan opnå gunstigere lånebetingelser, herunder rentevilkår på det private lånemarked, end i bygge- og boligfonden. Ministeriet ser sig dog ifølge sagens natur ikke i stand til at pege på konkrete eksempler i så henseende. Det er imidlertid ministeriets indtryk, at fondens lånebetingelser, herunder rentevilkårene, er blevet vurderet som værende så byrdefulde, at kommunerne i væsentligt omfang kun har søgt fondens lån i tilfælde, hvor det ikke har været muligt at opnå lån andetsteds til presserende investeringsopgaver.

Spørgsmål 6:

Finder ministeren det rimeligt, at man ved lempeligere rentebestemmelser pålægger skatteborgerne at yde tilskud til privates grundkøb?

Svar:

I henhold til lovens § 5, stk. 2, kan lån kun ydes til kommuner samt til almennyttige boligselskaber og andre selskaber med almennyttigt formål. Der kan således ikke ved de foreslåede lempeligere rentebestemmelser direkte ydes tilskud til privates grundkøb.

De ejendomme, der erhverves af almennyttige boligselskaber og andre selskaber med almennyttigt formål med lån i henhold til loven, forudsættes bebygget med boliger til udleje. For disse ejendommers vedkommende vil lempeligere rentebestemmelser give sig udslag i lavere grundudgifter og dermed i billigere husleje.

De af kommunerne erhvervede ejendomme med lån i henhold til loven vil efter grundmodning almindeligvis blive videregivet dels til almennyttige boligselskaber og dels til private bygherrer. Efter sædvanlig praksis og i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper sker salget af sådanne ejendomme ikke til kostpris, men til markedspris, og der vil således ved salget normalt ikke være tale om at overføre fordelen ved den lempeligere lånerente til køberen.